

Mária Ferenčuhová

Súkromné priestory

II.

Davy rúk, pliec, mihne sa hlava, tvár,
krátery, výbuchy spomalené skandovaním, prekvapivo súladné,
väčšinové.
Pohyb morských tráv vo vodnom prúde, tam a späť.
Váhavo-rezolútne.

Nič sa nezmení ani o mesiac.

Len hladiny mlák sa nenápadne potiahnu ľadovou škrupinou,
navreté žily na rukách, začervenané viečka.
Po západe slnka na sivých nárožiach ešte ktosi vykrikuje,
ale okná sa už plnia studeným blikajúcim svetlom.
Iba matne si spomínam na prázdnotu vonkajšieho priestoru,
na fádne ulice s riedkym vzduchom, na pár áut pohodených
kde-tu ako veľké odpadky.
Na telefónne búdky s vrúbkovanou podlahou
a na pach moču.

Zútulnený betón. Odtiene:

- dieťa, čo si nervózne utiera spotené dlane do trička
a na prsiach mu zostávajú šmuhy
- vypratá farba pokrčených vlasov bez lesku
- dúhový okraj olejovej škvrny na ceste.

Krajina farboslepých.

Na niektorých
farebných filmoch
to už nevidno:
všetci sme na nich červení.

III.

Skúšame pevnosť, pružnosť, napätie povrchov.
Lesklé belavé membrány, nepriepustné,
tuhé, odolné proti vetru.
Sebaláska ako pršiplášť.

Noha v neznámom prostredí po týždňoch nehybnosti
opatrne našľapuje na vonkajšiu hranu,
aby stlmila prípadnú bolesť.
Aj ty len pomaly zvyšuješ hlas.

Pohľadom po osi, šikmo, kúsok od mojej tváre.
Za nami stále nové fotky. Mentálne obrazy.
Na dlážke prach.
Domácnosť.

Sterilné trubice pracovných dní,
mačky, holuby... neskôr motýle,
a keď sa oteplí, aj prázdninové deti,
nákupy v šušťavých vreckách, čerstvé ovocie. Priniesť. Dať.

Každému zvlášť sa z telefónu rinie
príval súkromných snov. Ruky sa nám minú na kľučke
a stretnú sa na chrbte psa, ktorému sme zabudli meno,
a tak ho chceme aspoň pohladkať.

VI.

V období, keď sa telo začína meniť,
(objemy, povrchy, účel),
uskutoční vedomie zásadný transfer:
najskôr len fyziologická nutnosť,
potom psychická potreba,
nakoniec zodpovednosť.

Prerušované čiary na ceste, prikázaný smer,
všetko sa zdá celkom samozrejmé,
pretože pojem slobody už nevymedzuje priestor okolo
(akčný rádius, možnosti úniku),
ani jednanie v medziach zákona.
Sloboda nenastáva, je, vôľa existuje nezávisle na účele tela.

Som to stále ja,
zviazaná novým poslaním,
a predsa závratne slobodná
na pokraji každej budúcej ničoty.

(Princíp neistoty, 2008)

Rozprávky

1

V pološere sa spomedzi rebier
vyderie výdych.
Falošný zvuk.
Zodraté, deravé trubice,
rozškľabený hrudník
s tónistým podlubím.
Kedysi šľahúne bolesti
určovali jeho klenby,
dnes v nich syčí vzduch.
A nad ruinou tela závany
indolu. Jazmín. Santal. Mach.

Ležíš v rovnakej polohe
ako drážďanská katedrála:
s kolenami mieriacimi k nebu
a rozpáraným bruchom plným sutín.

Dieťa zatiaľ žije,
pomaly, neodvratne rastie.

2

Usmej ma, mama, hovorí,
dnes mi úsmev praskol
a celý deň mi ústa padali ako gate.
Poriadne ma usmej.
Chudučký chrbát, obité kolená,
celé popoludnie z chodníka na nábreží
prstami zametal piesok
a rozmýšľal, či vlastne chce lode
potápať, alebo radšej stavať.

3

V nervóznom pohybe uší,
v ochrannom sfarbení,
v sline stekajúcej z úst
a o sekundu neskôr v opičom výskoku,
v chvoste škorpióna, v lepkavom lanolíne
barančieho rúna nachádzam svoj obraz
načrtnutý nešíkovnou
predškolskou rukou.

Po ktorých cestách som to chodila,
do ktorých prepahlík sa ponárala,
na akom slnku som si presúšala vlasy,
aby som získala práve túto podobu?
Vzorec správania môže byť
určený rodinným zázemím,
tôňami prineskoro vyšepnutých príbehov
alebo celkom obyčajným tichom.

4

Tu, v tejto ruke,
na tomto hrdle,
pulzujúca tepna
čaká na otvorenie stavidiel.

Tu, táto cesta a toto auto,
koľajnice, vtáky a tento strom
budú o chvíľu súčasťou
preskupenia hmoty.

Tu si nastavíš clonu,
tu expozičný čas.
Tu teraz sedí
a číhaj.

(*Ohrozený druh*, 2012)